

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17CoP/26/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814205014
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3814205014.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudkýň Mgr. Zuzany Holúbkovej a JUDr. Gabriely Janákovej vo veci starostlivosti súdu o plnoletú A. H., nar. XX.XX.XXXX a maloletého O. H., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom u matky, zastúpených (A. do plnoletosti) kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievidzi, deti rodičov: A. H., bytom N., A. U. XX/XX, právne zastúpenej JUDr. Gabrielom Privitzerom, advokátom v Prievidzi, Hviezdoslavova 3 a W. H., bytom Q. K., I. XXX/X, právne zastúpeného JUDr. Petrom Jančim, advokátom v Liptovskom Mikuláši, Garbiarska 695, o návrhu otca na zníženie vyživovacej povinnosti, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 3. decembra 2014, č. k. 13P/17/2014-147, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žiaden z účastníkov **n e m á** právo na náhrada trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh otca detí, ktorým sa domáhal zníženia vyživovacej povinnosti na v tej dobe maloletú A. zo sumy 200 Eur na sumu 80 Eur mesačne a na maloletého O. zo sumy 100 Eur na sumu 60 Eur mesačne od právoplatnosti rozsudku. Zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil ust. §65 ods. 1, § 62 ods. 1, 2, 5, § 75 ods. 1, § 78 ods. 1, 3 Zákona o rodine a výsledkami vykonaného dokazovania, keď mal preukázané, že návrh otca detí nie je dôvodný. Súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že pracovný pomer otca u zamestnávateľa SPP distribúcia, a.s. bol však ukončený výpoveďou zamestnávateľa podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce z dôvodu, že u otca bol v pracovnej dobe zistený alkohol. Neplatnosti skončenia pracovného pomeru sa otec nedomáhal. Otec detí bol s pracovnoprávnymi dôsledkami pozitívnej dychovej skúšky na pracovisku dňa 09.10.2013 oboznámený na stretnutí so zástupcami zamestnávateľa dňa 30.10.2013, kedy mu aj bola doručená výpoveď z pracovného pomeru pre závažné porušenie pracovnej disciplíny, pričom pracovný pomer otca skončil dňa 31.12.2013. Súd mal za to, že otec si vlastným zavineným správaním spôsobil, že stratil výhodné zamestnanie, teda bez závažného dôvodu sa vzdal výhodnejšieho zamestnania a majetkového prospechu. Ďalej súd uviedol, že prácu, ktorú otec mal u tohto zamestnávateľa, by mohol vykonávať aj so zdravotnými problémami, ktorými trpí a v dôsledku ktorých bola u neho konštatovaná miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť 45 %. Sám otec vo výpovedi uviedol, že v prípade, že by s ním nebol skončený pracovný pomer výpoveďou pre závažné porušenie pracovnej disciplíny a bol by ukončil pracovný pomer dohodou (z dôvodu napr. presťahovania) alebo zdravotných dôvodov, mal by nárok na odstupné, ktoré by mu po dlhší čas umožnilo pokryť prípadnú stratu príjmu. Súd preto vychádzal zo súdmi ustálenej praxe o potencialite príjmov na strane otca. Ak aj ďalšie dokazovanie vykonané zo strany súdu ohľadne príjmových, majetkových a zdravotných pomerov otca

odôvodňuje zníženie výživného na A. a maloletého O., súd nemohol naň prihliadať pre rešpektovanie uvádzanej zásady platnej pri určovaní výšky výživného zo strany súdu, zásady potenciality príjmov na strane povinného subjektu. Súd tiež konštatoval, že návrh otca na zníženie výživného na A. a mal. O. na sumu 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené neploleté dieťa s účinnosťou od 01.09.2014 do 30.11.2014 nie je dôvodný aj z toho dôvodu, že otec má za uvedené obdobie výživné zaplatené za september a október 2014, teda za uvedené mesiace bol otec schopný zaplatiť výživné na A. 200 Eur a na O. 100 Eur. Čo sa týka výživného za mesiac november 2014, splatné v októbri 2014, otec zaplatil na výživu A. 75 eur a na mal. O. 55 Eur. Pritom od 22.10.2014 bol otcovi priznaný čiastočný invalidný dôchodok, ktorého výška však súdu v čase rozhodovania nebola známa a ktorý bude otcovi doplatený späť, a teda otec si bude môcť späť doplatiť aj výživné na deti. Pokiaľ ide o zníženie výživného od 01.12.2014 ďalej, súd uviedol, že v tom čase už bol otec zamestnaný na trvalý pracovný pomer s pravidelným príjmom, ako aj s vyplácaním ČID. Ak je mu aj vyplácaný minimálny príjem a ČID zatiaľ v neznámej výške, súd nemohol výživné znížiť, keď aplikoval zásadu potenciality príjmov na strane povinného subjektu. Podľa názoru súdu je aplikácia tejto zásady dôvodná až do doby, kedy bude otec dosahovať obdobné príjmy ako v pôvodnom zamestnaní, ktoré otec stratil vlastným zaviním. Súd dodal, že pokiaľ sa týka odôvodnených potrieb už plnoletej dcéry A. a maloletého O., od ktorých sa odvodzuje nevyhnutná výška výživného, od posledného rozhodovania o výživnom odôvodnené potreby a nároky stúpili na strane mal. O., no predovšetkým na strane plnoletej A., ktorá je v maturitnom ročníku, s čím sú nepochybne objektívne spojené zvýšené výdavky na učebnice, stužkovú, samotnú maturitu, ako aj podávanie prihlášok na vysokú školu, či zabezpečenie stravy v škole. Taktiež vzrástli výdavky na stravu v škole u mal. O.. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil ust. § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie otec detí, ktorý žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, resp. rozsudok prvostupňového súdu zmenil tak, že za obdobie od 01.09.2014 do 30.11.2014 ho súd zaviazal prispievať na výživu mal. O. a aj mal. A. na každé z detí sumou 30 % zo sumy životného minima na neploleté nezaopatrené dieťa a za obdobie od 01.12.2014 ho súd zaviazal platiť na výživu mal. O. sumu 50 Eur mesačne k rukám matky maloletého a na plnoletú A. sumu 70 Eur mesačne k jej rukám. V odvolaní namietal, že prvostupňový súd na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu nesprávne právne posúdil vec a tak nesprávne rozhodol. Na jeho strane došlo k podstatnej zmene pomerov oproti pomerom, ktoré tu boli v čase posledného rozhodovania súdu. U neho došlo k podstatnému poklesu príjmu, a teda aj k zníženiu jeho životnej úrovne, čím sa objektívne znížili jeho schopnosti a možnosti, keď súčasne neopomenuteľnou skutočnosťou je skutočnosť, že je čiastočným invalidným dôchodcom a jeho zdravotné problémy a obmedzenia mu objektívne bránia v nájdení si porovnateľného zamestnania s porovnateľným príjmom. Má za to, že tak ako sa súd prvého stupňa nevysporiadal s otázkou jeho reálneho príjmu a skutočných možností a schopností plniť súčasne určené výživné, ako aj s otázkou, z akého príjmu a majetkových pomerov otca súd vychádzal, keď dospel k záveru, že je v jeho schopnostiach platiť výživné na mal. deti v pôvodnom rozsudku, zrušenom odvolacím súdom, tak sa s týmito skutočnosťami nevysporiadal ani v napadnutom rozsudku. Uvedené rozhodnutie je pre neho likvidačné, pretože on nie je objektívne schopný platiť za jeho situácie na výživu mal. O. sumu 100 Eur a na výživu A. 200 Eur mesačne. Aj u plnoletého syna K. (výživné je určené vo výške 200 Eur) podal návrh na zníženie vyživovacej povinnosti, ktorý návrh bol zamietnutý a vec bola z dôvodu ním podaného odvolania predložená Krajskému súdu v Trenčíne na rozhodnutie o jeho odvolaní, pričom odvolací súd doposiaľ nerozhodol. V mesiaci júl 2014 mal teda príjem spolu 337,19 Eur, v mesiaci august 2014 v sume 666,66 Eur, v mesiaci september 2014 v sume 98,40 Eur, v mesiaci október 2014 v sume 77,81 Eur, v mesiaci november 2014 v sume 81,18 Eur. Súčasne mu bol od 22.10.2014 priznaný ČID, ktorý podľa jeho neskoršieho vyjadrenia mal predstavovať sumu cca 301 Eur. Dňa 29.10.2014 uzatvoril pracovnú zmluvu so spol. T. Liptovský Hrádok s dohodnutou hodinovou mzdou vo výške 2,30 Eur/hod, čo predstavuje za odpracovaný mesiac minimálnu mzdu. Má za to, že uplatňovanie zásady potenciality nie je možné a spravodlivé uplatňovať do nekonečna, keď dôvod na plnenie výživného v takejto výške už podľa jeho názoru pominul. On preukázal v konaní aktívnu snahu zamestnať sa, plniť si vyživovaciu povinnosť čo možno v najvyššej miere vzhľadom k svojmu príjmu, keď vykonal úkony smerujúce k zníženiu svojich výdavkov. Dodal, že postupom súdu došlo k porušeniu čl. 36 Listiny ľudských práv a slobôd a súd nerešpektoval ust. § 62 ods. 2 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine.

Opatrovník mal. detí žiadal rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Matka mal. detí ani plnoletá dcéra A. sa k odvolaniu otca písomne nevyjadřili.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 2 písm. a) O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v nadväznosti na § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Súd prvého stupňa v prejednávanej veci vykonal dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol.

Súd prvého stupňa správne zameral svoje dokazovanie na porovnanie zmeny pomerov na strane povinného otca detí, ako aj na strane oprávnených detí a správne vo veci uzatvoril, že v danom prípade nie je dôvod na zníženie vyživovacej povinnosti otca na mal. O. a plnoletú A..

Súd prvého stupňa po zrušení veci odvolacím súdom a doplnení dokazovania v naznačenom smere nadriadeným súdom správne vyhodnotil postup otca detí, ktorý sa vlastným zavinením pripravil o príjem z pracovného pomeru, keď zamestnávateľ s ním skončil pracovný pomer výpoveďou podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce, a to z dôvodu závažného porušenia pracovnej disciplíny dňa 09.10.2013, kedy bolo zistené, že otec detí mal pozitívnu dychovú skúšku na prítomnosť alkoholu, pričom pracovný pomer bol ukončený uplynutím skúšobnej doby ku dňu 31.12.2013, keď priemerný čistý príjem otca detí bol 1.301,44 Eur mesačne.

Súd prvého stupňa rovnako správne konštatoval, že nie je možné prihliadať na túto zmenu, ktorá nastala na strane otca detí, keďže tento sa vlastným zavinením pripravil o pracovný pomer a príjem zo zamestnania, pretože dôvodom skončenia pracovného pomeru bolo závažné porušenie pracovnej disciplíny, teda súd prvého stupňa nemohol prihliadnuť na faktický príjem otca detí, ktorý mal do 30.06.2014 z poberanej podpory v nezamestnanosti, resp. z dohody o pracovnej činnosti. Taktiež bolo bezvýznamné preukazovať, že si otec hľadá prácu a kvôli zdravotným obmedzeniam má ťažkosti nájsť si vhodnú pracovnú príležitosť, nakoľko práca, ktorú vykonával v SPP distribúcia a.s., bola vhodná aj z pohľadu jeho zdravotného stavu, preto odvolací súd opätovne udáva, že ani zhoršený zdravotný stav a s tým spojené ťažkosti pri hľadaní si nového zamestnania nemôžu byť zmenou, ktorá zakladá dôvod na zníženie výživného. Súd prvého stupňa teda správne vychádzal z tzv. potenciality príjmov na strane otca detí - z príjmu, ktorý by bol dosahoval za predpokladu, že by aj naďalej zotrval v pracovnom pomere.

Pokiaľ otec v odvolaní poukazoval, že aj voči plnoletému synovi K. sa domáha zníženia výživného, pričom jeho návrh bol zamietnutý a vec bola z dôvodu ním podaného odvolania predložená odvolaciemu súdu, ktorá vec nie je skončená, odvolací súd uvádza, že v uvedenej veci bol rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu navrhovateľa (otca detí) na zníženie výživného na plnoletého syna K. potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 15.04.2015, č. k. 5 Co/762/2014-134.

Na základe uvedených skutočností mal odvolací súd za to, že súd prvého stupňa v predmetnej veci dostatočne zistil skutkový stav a správne vec právne posúdil, dostatočne sa vysporiadal i s námietkami uvádzanými otcom detí v odvolaní, preto odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu potvrdil, pričom odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O.s.p. vo zvyšku poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie rozsudku okresného súdu, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá na ich náhradu právo, keďže ide o konanie, ktoré mohlo začať aj bez návrhu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.